

جامه

۴

روئای شبانه

- ۱ -

نیمه های شب است .
چرخهای سپید جامه مشعل بدست ،
در غرفه های تو در تو ،
پرسه می زنند به هر سو .

ترتیب

نوای نیایش نا هماهنگشان رازناک :
« می ستائیم ترا
ای آفریدگار نور
ای اهورای پاک ! »

- ۲ -

در سایه روشن ^{صحنه}
رستم جهان ^{بهاران} پهلوان ^{بیل کز}
سهراب خونینش را به دوش گرفته .
به ایوان مخوف ،

- ۴۰ -

که پسر شهیدش را در آغوش گرفته ،
به زاری می گوید :
ای شاه ،
از تاریخ نتوان نهفت
که ما هر دو گنهکاریم .
من ندانسته پر گناه
و شما گناهکار دل سیاه .
آه ، ما پدران سوگواریم
پروردگارا ،
ببخش ما را ....

ناگاه فرا می رسد خیام
شعرش را می ریزد در جام
جام را با صدایش بلند می کند
ای تهمتن پدرام !
« نا کرده گناه در جهان کیست بگو
آن کس که گنه نکرد ، چون زیست بگو »
من که همچون پدرم - آدم
گنهکار بوده ام از دورترین ایام .
دورانی که شاید بشکل دیگر بوده ام -
چه می دانم
بلبل بوده ام یا خر بوده ام .
آنگاه به گفته مولانا جلال الدین
« مردم از حیوانی و ، آدم شدم
از چه ترسم ، کی ز مردن کم شدم ؟ »

(مولوی فرا می رسد)

مولوی - بزرگوارا !

شما هرگز نمرده اید .

خیام - خدا را !

یعنی همچنان حیوان مانده ام ؟

مولوی - شگفتا !

از شوخ طبیعی شما حیران مانده ام .

شما که شاعر ستارگانید ،

و ستاره شاعرانید ،

بخوبی می دانید

که تا دنیا - دنیاست

و زمین دارای آب و آتش و هواست ،

انسان بر روی خاک ،

زیسته و خواهد زیست .

پس این شك و یقین های شما از چیست ؟

خیام - کشف اسرار هستی ، در زمین و آسمان .

کاوشگر است انسان .

خوشبختانه ،

راه اندیشه ، بر او باز است

و هر ستاره ، جهانی پر راز است ،

شاید هزار بار بهتر از زمین .

(ولتر فرا می رسد)

ولتر - بهتر از زمین ؟

هرگز .

من با نظر شما مخالفم .

اما حاضرم جانم را فدا کنم ،
تا شما عقیده تان را ، آزادانه بیان کنید .
می خواهید در آسمان آشیان کنید ؟
بفرمائید . هرچه می خواهید ، همان کنید .
آزادی ، حقیقت زندگی است .
افسانه نیست .
البتہ زندگی ہم یک ترانہ عاشقانه نیست .

مولوی - زندگی زیباترین ترانه است ،
که بایدش عاشقانه سرود .
باید با تمامی وجود ،
عاشق بود . عاشق بود . . . . .
ما آنچه دانستیم ، گفتیم
و در آغوش خاک خفتیم .
اما ، عشقمان را ، بر نیزارها افشانندیم
تا روح ما را به نوا آرند
و نوسفران را بیاد ما آرند .
« اندک ، اندک جمع مستان می رسند .
اندک ، اندک می پرستان می رسند .
اندک ، اندک زین جهان هست و نیست ،
نیستان رفتند و هستان می رسند . »

اینک دمادم سحر است .
و هر سحر آغاز زندگی بشرست . . . . .